

22. navadna nedelja

Pirniče, 1. septembra 2019

»Ponižnost - pot do resnice«

Sirahova knjiga, dragi bratje in sestre, spada med svetopisemske knjige modrosti. In to ne brez razloga. V njej so zbrane življenjske izkušnje mnogih generacij in izreki modrih ljudi ki so poznali življenje v vsej njegovi barvitosti in kompleksnosti.

Danes nam Sirahova knjiga govori o ponižnosti in napuhu. *»Otrok, opravljajo svoja dela v ponižnosti. Čim večji si, bolj bodi ponižen.«*

Ponižnost danes ni vrlina ki bi si jo ljudje močno želeli. Prej obratno: javno mnenje ljudi, ki so ponižni rado enači z nesposobneži, z *luzerji*.

A v resnici so vse kaj drugega kot to. Ponižnost je vrlina, ki človeku pomagam da v svojih bližnjih vidi tisto kar je najboljšega. Ponižen človek gleda na človeka ob sebi s spoštovanjem in ljubeznivostjo. Ne želi se povzdigovati nad njega ampak mu raje pomaga, da se v njem pokaže tisto najboljše in najplemenitejše, kar premore. Ponižnost je krepost, v moči katere se človek potegne v ozadje, da se v ospredju zasvetijo dobre lastnosti drugih ljudi. Ponižnost je zato lastnost, ki krasi resnično velike ljudi: Morda se sliši nenavadno, ampak: ljudje, ki znajo ohraniti ponižnost, kljub svojim nespornim kvalitetam, nehotе pridobivajo na svoji veličini. Ljudje, ki premorejo vsaj malo razsodnosti, jih počasi začnejo ceniti in spoštovati ravno zaradi njihove ponižnosti.

Mar ni ravno to tisto, kar je danes Jezus položil na srce farizejem: *»Kdor se ponižuje, bo povišan«*.

Seveda to Jezusovo pravilo v isti meri velja tudi v obratni smeri. *»Vsak, kdor se povišuje, bo ponižan«*. Mar ne poznamo prav vsi iz svojih lastnih izkušenj, ljudi, ki so se imeli za boljše od drugih; ljudi, ki so bili prepričani, da vse vedo in vedno vse naredijo najbolj prav; ljudi, ki so tako polni sami sebe, da grozi, da se bodo razpočili... Mar niso ravno ti ljudje vredni največjega pomilovanja? Kako revni, ubogi so v svoji nespameti. Ko jih opazuješ in si misliš svoje, začutiš, kako zelo drži tudi ta del Jezusovega pravila: *»Ja. Kdor se povišuje, bo ponižan«*.

Problem je v tem, da ljudje, ki so napuhnjeni, naduti, v sebi nimajo prostora za ljubezen. Človek pa, ki ne ljubi, je v svojem napuhu osamljen. In kot tak v resnici žalosten, čeprav tega navzven ne upa pokazati. In zato so ti ljudje v resnici ubogi.

Prava ponižnost, dragi bratje in sestre, ni v tem, da bi se imeli za manjvredne od drugih ljudi. Daleč od tega. Ponižnost je v prvi vrsti to, da se zavedaš, kakšen si v resnici. Da se zavedaš svojih prednosti, pa tudi svojih pomanjkljivosti. Da znaš ceniti in ohranjati svoje dostojanstvo, ne da bi s

tem kakorkoli ogrožal dostojanstvo svojega bližnjega. Ponižnost izvira iz treznega in neobremenjenega pogleda nase, na svet v katerem živiš in na ljudi ob sebi. Prave ponižnosti je sposoben tisti, ki ga ni strah resnice; tisti, ki prizna svojo nepopolnost, pa se kljub temu zaveda, da je v Božjih očeh ljubljene in spoštovan.

Želim vam, bratje in sestre, da bi bili vsi sposobni take ponižnosti. Ponižnosti, ki se veseli darov in sposobnosti, ki jih odkriva v bližnjih; ponižnosti, ki ni nevoščljiva, ampak dobrohotna; ponižnosti, ki nam pomaga vztrajati v resnici. Amen.